

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

18. Ostenditur iniustitia querimoniae contra istam sancti Augustini doctrinam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

contrario civitatum, non utique vane in totius ratio-
nalis creaturae pulcherrima atque inestimabilis ordina-
tione constituit. Hinc est quod in quaestione 2. ad
Eph. 4. q. 2. Simplorianum dicit: Intuere omnia opera altissi-
mi, duo contra duo, unum contra unum, utique ut
ex deteriorum comparatione emineant proficiantque
altiora, quae tamen per gratiam meliora sunt. Hinc
est, quod in Psalmos dicit: Mirum est & verum
quanto studio bonae spei parvuli accendantur ad recte
vivendam comparatione peccantium. Quo mysterio
agitur ut etiam haereticos esse permittantur: non quia
ipsi haeretici hoc volunt, sed quia hoc de peccatu eorum
divina operatur providentia, quae lucem & facit & or-
dinat, tenebras autem tantum ordinat, ut sit eorum
comparatio lux gratia, sicut haeticorum com-
paratio invidiosior est inventio veritatis. Ea quippe

A comparatione probati manifesti fiunt inter homines
qui Deo noti sunt. Hinc est denique, quod illius
providentiae non tantum utilitatem, sed & ne-
cessitatem, non solum iam ante uberissime de-
claravit, sed etiam in superioribus saepe teti-
git, dum nonnunquam dicit, bonos dum ad-
huc infirmi sunt, opus habere malorum permixtio-
ne, ut eorum comparatione magna illis exhor-
tatio fiat: aliquando eos qui liberantur sic ope-
rari libere, ut ex pluribus non liberatis osten-
deretur &c. aliquando, quod non apparet mi-
sericors gratia redimentis, quod lateat beneficium,
& similia quibus ostenditur, istum divinae pro-
videntiae modum esse naturae corruptae libe-
randorum prorsus consentaneum.

CAPVT XVIII.

Ostenditur injustitia querimoniae contra istam
sancti Augustini doctrinam.

EX quo jam evanescit illa multorum, A
divina iudicia non penetrantium, que-
rimonia, qua Dei severitatem erga re-
probos moleste ferunt. Non enim ani-
madvertunt, quantum suam iniquitatem in damna-
tione constituti sunt, quantum Dei aequitate de-
negato ipsi gratuita liberationis beneficio, in
damnatione relinquantur, quantum & quam
multiplicia per eos praestetur liberandis docu-
menta ac beneficia. Cur enim non mirantur
Angelis peccantibus non pepercisse Deum, sed
statim à commisso peccato rudentibus inferni
detractos, in tartarum tradidisse cruciandos?
Cur non mirantur Deum parvulos non solum
non liberasse, sed abrupto spatio clausoque sta-
dio liberationis, continuo ad inferorum poe-
nas ex hac vita rapuisse? Cur non mirantur
demones etiam damnationis poenam undique
circumferentes, ad electorum documentum,
& exercitationem & ad majus reproborum
supplicium adhiberi? Cum ergo de istis &
similibus divinae severitatis exemplis neque mi-
randum, neque conquerendum esse fateantur,
desinant mirari & conqueri ad versus Deum aut
Augustinum, quod frequenter dicat, Deum
nolle eos ex perditione liberare, nolle eis subvenire,
nolle eos salvos fieri, & hominibus volentibus &
festinantibus nolle eis baptismum dari, & similia,
quibus voluntas Dei deliberata & fixa & im-
mutabilis significatur, non liberandi eos illo
postremo perfectae liberationis beneficio,
quotquot non sic liberandos esse iudicavit.
Desinant igitur consequenter mirari & con-
queri, quod cum eos confestim Deus ad sup-
plicium, sine nota iniquitatis rapere potuerit, ac
tandem rapere destinaverit, sinat illos tamen
sine liberationis gratia diutius in hac vita in
cupiditatibus varijs peccatisque volitari, & me-
rita suppliciorum, supplicij meritorum cumulare.
Nam & hoc ipso, quod ab ineunte aetate usque

ad decrepitam senectutem, reprobos nonnul-
los Deus in desideria cordis sui tradit, ut fidei
& gratiae prorsus expertes, faciant ea quae
non conveniunt, quisquis pie prudenterque
de rebus istis cogitat, iustissimam originalis
iniquitatis poenam esse videt. Nam sicut ex
illa totum humanum genus confestim in poe-
nam damnationis precipitari merebatur, ita
etiam meretur, ut qui diutius ex eis viverent,
per errores, amores, doloresque diversos tan-
dem ad illud extremum cum desertoribus An-
gelis, vitiatoribus & possessoribus & conforti-
bus suis, sine fine supplicium raperetur. Ve-
rissimum est quippe illud sanctissimi & pro-
fundissimi Doctoris pronuntiatum: Ad iram
Dei pertinet iustam, quicquid caeca & indomita concu-
piscencia faciunt libenter, & mali quicquid manifestus
operisque poenis patiuntur inviti. Sicut igitur ne-
mo iuste conqueri potest, quod invidiosae ante
adventum Christi in profundissima idololatri-
ae caecitate permiserit impia desertionis ori-
ginalis, per innumera peccata, poenas luere,
& aeterna magis magisque exaggerare suppli-
cia, dum in hac vita interim ordinem saeculi
praesentis exornant; ita nemo iuste murmura-
verit adversus Deum, quod etiam post adven-
tum Domini, reprobos in medio populi sui,
quem caelesti praedestinavit Civitati, oberra-
re, & peccata peccatis cumulare permittat,
quibus beneficium liberationis à massa perdi-
tionis impendere non decreverit: sed potius
magnopere gratuletur Deo, quod ex tam im-
pia & inutili hominum perditissimorum socie-
tate, tam admirabilem saeculi praesentis orna-
tum, tam magna multaque filiis suis praede-
stinatis documenta tradat, tam utile compa-
rationis speculum ob oculos ponat, tam ne-
cessariam virtutum quarumlibet exercitatio-
nem exhibeat, tam multifaria corporis & spi-
ritus adiutoria largiatur.

Vide haec &
similia suo
supra decla-
rata ex Aug.

Enchir. s. 27.

Epilogus